XI. ULTIMA DISCUȚIE ÎNCORDATĂ AVUTĂ CU SIMA

(Definitiva punere la punct)

În decursul celor patru ani și mai bine de conlucrare, zi de zi, cu Sima, am avut mai multe discuții încordate decât senine.
Motivele acestei încordări proveneau mai mult din lipsa sentimentului de răspundere, care îl determina la luarea de hotărâri neserioase, sau rău concepute și care, mai totdeauna, se terminau cu un neajuns, dacă nu chiar, cu un dezastru pentru Mișcare.

Nu intenționez să redau în paginile de mai jos, toate aceste lucruri, căci ar însemna să fac istoricul celor mai întunecoși ani din existența Mișcării. O voi face în altă parte și cu altă ocazie.

Deocamdată, mă mărginesc să redau ultima discuție pe care am avut-o cu el, în preajma formării guvernului fantomă de la Viena.

La această discuție a participat și Ilie Gârneață.

După prăbușirea regimului Antonescu, ca urmare a loviturii de Stat de la 23 august 1944, Reichsführer-ul SS, Himler și sașii din Ardeal, în frunte cu Andreas Schmidts, au scos la suprafață pe Sima.

Acest lucru, părea extrem de surprinzător pentru cei care luau drept bune declarațiile de circumstanță făcute de unii reprezentanți germani. Pentru cine a urmărit de aproape linia de conduită a Ghestapoului și-a putut da seama că aceștia care provocaseră conflictul Mișcării cu Antonescu, pentru a slăbi poziția Țării și a stoarce avantaje din toate părțile și pe toate

planurile pe calea şantajului, vroiau să folosească Mişcarea prin Sima, fie pentru a anula, în caz de victorie, concesiile făcute lui Antonescu, fie de a-l substitui, în cazul când acesta nu le face jocul.

La acest lucru Sima s-a pretat de la început.

Permanenta ţinere din scurt care i-am făcut-o, l-a ferit mult timp să se degradeze în mod iremediabil.

Chiar după aşa zisa plecare în Italia, Sima a rămas piesa Ghestapoului, fiindcă această plecare a avut loc după ce făcuse oferta de supralicitare în concesiuni, lucru la care s-a reangajat şi mai a fond, după aducerea din Italia.

Pentru mine acest lucru a fost clar, când am văzut că nemţii nu dau curs hotărârii Forului de la 1 iunie 1943, prin care se dădea o altă soluţie conducerii.

Acest lucru a apărut clar pentru toţi, când, după înlăturarea regimului Antonescu, Sima a fost scos la suprafaţă şi însărcinat să formeze aşa zisul guvern, care să mobilizeze pe toţi Românii împotriva noului regim.

Poate la acest lucru să mai fi contribuit şi faptul că situaţia era aşa de disperată, încât numai un ambiţios "necopt" şi iresponsabil, putea să facă acţiuni, care să nu aibă decât efecte dezastroase pentru Ţară şi neamul românesc.
Era poate singurul om care nu-şi dădea seama, că situaţia creată în urma defecţiunii româneşti a devenit imposibilă şi soluţiile de mântuire vor trebui căutate în altă parte.

Mai mult: inconştienţa a fost în aşa grad, încât a crezut că poate fi folosit momentul pentru a-şi consolida situaţia în Mişcare, "după noua victorie pe care a avut-o".

Când, la 30 august, am ajuns la Viena, de la Dachau, am găsit această mentalitate, care te uluia şi în acelaşi timp te mâhnea văzând cât de "infantili" sunt "oamenii noştri".

Noi am fost tot timpul adepţii tuturor eforturilor, ca războiul în care s-a angajat Ţara, să nu fie pierdut, căci ne prezisese Căpitanul, ce ne aşteaptă. Dar, odată ce defecţiunea s-

a produs, eforturile deveneau inutile, căci abia prin imposibil, într-o întorsătură favorabilă, noi ca ţară vom fi mai crunt pedepsiţi de foştii aliaţi germani, pentru ceea ce le-am făcut. (A se vedea "popasul" din septembrie 1944).

Poziţia pe care ne-am fixat, a fost aceea de a nu ne angaja.

Forma însă, pentru obţinerea acestui obiectiv, trebuia să fie cât mai voalată. În această privinţă, ne-a folosit însăşi poziţia pe care aparent o manifestau altă dată germanii faţă de "necoptul" Sima, dovedit după aceea "omul lipsit de onoare".

Asemenea lucruri însă nu puteau să le conceapă oamenii lipsiţi de credinţă şi inteligenţă, care judecă totul prin prisma interesului personal şi imediat, chiar când acesta este numai aparent.

Sima urmărea cu ajutorul nemţilor, regruparea cu noi, dar într-o formă care să însemne recunoaşterea din nou a lui ca şef al Mişcării.

Deşi, vizitase pe la hoteluri pe toţi legionarii, mai mult sau mai puţin "fideli" cărora le conferea grade (!) totuşi n-a venit la "Deutscher Hof", hotelul periferic din cartierul Prater, unde eram găzduiţi noi. A încercat însă, prin presiunile Ministerului de Externe, german pe care îl reprezenta un saş din România anume Matias, să ne aducă la acea adunare, unde el era să facă declaraţii politice, în care să spună printre altele că "este nevoie de unire şi că el trece cu vederea, pentru tot ce s-a întâmplat în trecut".

Chestiunea era însă ceva mai complicată, fiindcă nu eram dispus să trec cu vederea peste tot ce s-a întâmplat. I-am spus numai lui Trifa să meargă pentru a vedea ce este pe acolo.

Văzând că nu răspundem la invitaţia generală, şi indirectă ce ni s-a făcut şi înainte de a se deschide adunarea, telefonează Dl. Matias la Deutscher Hoff, şi întâmplător dă de mine la aparat.

Notă: (1) Unele din acestea, au fost comunicate în scris. Vezi Orientări Legionare în Exil.

Îmi spune: „Tocmai pe Dvs. vă căutam. Vă vorbesc de la adunarea din sala Pehni (!)

Am observat că n-ați venit la adunare nici Dvs. și nici prietenii Dvs., din care cauză nu se poate deschide adunarea. În numele Ministerului de Externe, vă invit să veniți, pentru a nu urma consecințe neplăcute pentru Dvs. și prietenii Dvs".

În primul moment m-am gândit că cel mai potrivit răspuns care trebuia dat acestui diplomat sas, cu un "limbaj diplomatic" caracteristic, era să închid aparatul fără nici un fel de răspuns. Dar, poate n-ar fi priceput și atunci i-am spus: „Domnul meu, nu știu nimic precis de adunarea despre care vorbiți, fiindcă n-am primit nici o invitație specială în această privință. Dacă, însă, după cum spuneți, prezența noastră este absolut necesară pentru a se putea ține această adunare, atunci era necesar ca în prealabil să știm și noi ce obiect are adunarea, cine vorbește și ce anume vorbește.

Asta, cu atât mai mult, cu cât indirect am aflat că urmează să o deschidă și să vorbească Dl. Sima, un om care s-a dovedit că nu prea este responsabil nici de vorbele și nici de faptele sale. Acum, deja, este târziu și chiar dacă am vrea să participăm nu este timpul material".

Îmi spune pe un ton ultimativ:

„Domnule, veniți ori nu veniți"?

I-am replicat închizând telefonul. După puțin timp sunt chemat din nou la telefon.

De data aceasta era **Puiu Traian**, care vorbea tot de la adunare.

Pe un ton dulce și prietenos, ne ruga să luăm parte la adunare, că suntem așteptați cu drag și alte dulcegării care contrastau cu atitudinea pe care acesta a avut-o până atunci. Am înțeles că trebuie să se găsească la ananghie sau că, după sistemul lor, recurg la acest mijloc pentru vreo mișelie. I-am răspuns că vom încerca să venim dacă vom avea timp și vom reuși să nimerim sala unde să ține adunarea, pentru că noi stăm

la periferie și nici nu știm să ne orientăm în Viena.

Am vrut prin acest răspuns vag, promițător, să-i fac să aștepte pentru ca ridicolul aerelor dictatoriale să fie evident și pentru cel mai prost dintre proști care populau sala.

Și, într-adevăr, chestiunea a prins, căci într-o atmosferă de lâncezeală, au așteptat până aproape de orele trei și jumătate, cu toate că adunarea fusese fixată pentru orele unu...

Nouă, însă, nici nu ne-a trecut prin gând să mergem.

Într-o atmosferă dezorientată s-a desumflat discursul și ritualul dictatorial al "Comandantului". Abia, după aceea poate și-au dat seama cu ce ridicol s-a terminat șmecheria lor. Și acest ridicol contrasta sângeros cu situația tragică a evenimentelor în plină desfășurare.

Cu ocazia acestei întruniri, Horia Sima a avansat la **gradul de comandant legionar pe fratele meu Gula, mort în bombardamentul de la Buchenwald cu zece zile înainte.** Mulți au vrut să vadă în acest lucru și o atenție pentru mine. Eu însă l-am considerat ca o profanare pentru memoria lui Gula, care luptase cu atâta abnegație - în lovitura de la Constanța - și atâta curățenie sufletească pentru Mișcare.

Voi arăta cu alt prilej, toate **măsurile luate în colaborare cu agenții Gestapoului, la care participau și oamenii lui Andreas Schmidt, pentru a ne constrânge să ne împăcăm cu Sima și să-i recunoaștem șefia Mișcării.**

Ura și pornirea cea mai mare a fost împotriva persoanei mele.

Himmler, dăduse ordin tuturor nemților, demnitari oficiali sau acoperiți pe care îi cunoșteam, să mă evite.

Se vorbea, la un moment dat, de izolarea mea în lagăr de concentrare, pentru a nu putea capta pe ceilalți. Sima era derutat de tenacitatea, rezistența și puterea de a se ține nedestrămat grupul nostru, în condiții atât de grele.

A început să manifeste atitudini contradictorii generate de nesiguranța sa.

Spunea lui Stelian Stănicel că *"Papanace nu poate trăi fără grup"*.

Se consola cu gândul că dacă Macedonenii vor afla că a rupt-o cu el, îi vor întoarce spatele! Altă dată spunea: "Papanace îi domină pe toţi ceilalţi, care nu sunt decât simpli sateliţi".

Lui Ştefan Stilu şi Chircu le spunea: *"Nu-mi pare rău de cei din grupul advers, fiindcă îi cunosc câte parale fac. Singurul de care îmi pare foarte rău, este Papanace, singurul de acolo care este un element de mare valoare"*.

În aşa zisul său grup de comandă, a căutat să demonstreze că nu reprezentau nimic ca forţă în Mişcare, Gârneaţă, Lefter, etc., etc.

"Singurul care nu se poate contesta că reprezintă o forţă, este Papanace, dar nu este un om de acţiune". Dar, după ce făcea aceste afirmaţii, începea să se tânguiască că "acţiunea lui Papanace îi face mari dificultăţi". Că din cauza lui nu poate forma guvernul şi nici armata Naţională. Sau "Papanace vrea să comande".

Din toate aceste atitudini şi aprecieri contradictorii, se putea vedea acel complex de care el nu s-a putut debarasa niciodată.

Fără nici un fel de exagerare, singurul pentru care păstra un respect şi avea o teamă, eram numai eu.

După conversaţiile avute la hotelul nostru Bellvue, cu prof. Gamilschez, care încerca să netezească asperităţile pentru împăcare după azvârlirea din hoteluri afară, şi după reprimarea temporară, s-a ajuns să aibă loc o întrevedere - prima până atunci - în camera prof. Gamillscheg la hotelul Imperial. La această întrevedere a fost rugat din partea lui Gamillscheg să vină ca mijlocitor şi **mitropolitul Puiu Visarion**. Au participat din partea lor: **Sima, Corneliu Georgescu şi Traian Borobaru.** Din partea noastră, **Gârneaţă, Lefter, Trifa şi cu mine.**

În prealabil ne-am fixat să nu acceptăm un guvern

prezidat de Sima. Dar pentru ca părerea noastră să nu pară de sabotaj, ne-am propus să preconizăm un guvern prezidat de **Puiu Visarion,** singurul care ar putea concentra pe toţi Românii, dat fiind că este în tradiţia românească ca în vremuri grele, prelaţii să îndeplinească funcţiunea unificatoare. Vom arăta cu alt prilej cum a decurs această întâlnire, în toate amănuntele. Acum, voi indica numai câteva trăsături caracteristice.

Am ajuns în biroul - camera lui Gamillscheg - împreună cu **Mitropolitul, Gârneaţă, Lefter şi Trifa.** După puţin a venit şi **Sima, urmat de Georgescu şi Borobaru.** Ceilalţi au făcut pe politicoşii şi s-au sculat să dea mâna. Eu, - intenţionat, ca să stabilesc de la început caracterul întâlnirii după cele petrecute cu fuga şi măsurile de prigonire până atunci, am stat imperturbabil, la locul meu. El s-a găsit încurcat, dar a venit şi mi-a întins mâna pe care i-am primit-o într-un mod rece şi cu totul convenţional.

Apoi Gamillscheg, a arătat că în aceste vremuri este nevoie de înţelegerea tuturor ca să se poată aduce contribuţia necesară pentru scoaterea ţării din situaţia în care se găseşte. După cum stabilisem în prealabil, Gârneaţă a spus că este necesară **unirea, şi cel mai indicat pentru aceasta ar fi Înalt prea Sfinţia Sa Mitropolitul Visarion, sub preşedinţia căruia toate forţele româneşti ar accepta să colaboreze.** Această soluţie neaşteptată pe care nu o spusesem nimănui, până atunci nici mitropolitului, cu care luasem de mai multe ori contact, a produs **derutare,** căzând ca o adevărată bombă. Sima a început să se legene pe scaun cu ticurile lui nervoase, Gamillscheg să se uite bănuitor la mitropolit, crezând că este de conivenţă cu noi, Georgescu bolborosea cu o gângăveală mai accentuată ca de obicei, lucruri care nu prea se înţelegeau, iar mitropolitul se apăra cu vigoare, respingând formula, aşa cum s-ar lepăda de Satană, pentru a arăta că nu are nici un fel de amestec în născocirea ei, aşa cum de altfel nu avea.

Atmosfera s-a încărcat dintr-o dată de pasiune şi suspiciune.

A luat cuvântul Sima, pentru a susţine că în actualele împrejurări, este nevoie de o forţă calitativă şi nu cantitativă, care să poată acţiona, arătând că nu s-ar putea face treaba cu oameni care nu se înţeleg între ei.

Am luat apoi cuvântul şi eu şi în esenţă am spus că sunt de acord cu principiile formulate în teorie de d-l Sima (accentuat cuvântul Domnul în contrast cu el care spunea camaradul, pentru a sublinia distanţa) că trebuie să primeze calitatea asupra cantităţii.

Dar în actualele împrejurări elementul principal care dă nota calităţii, este loialitatea. Şi nu ştiu după felul cum a fugit d-l Sima, după cum şi-a lăsat camarazii, după uşurinţa cu care a nesocotit, într-un moment de criză militară (decembrie 1942), necesităţile luptei, pe care acum vrea să o continue, dacă mai are autoritatea să vorbească de asemenea lucruri, cel puţin în faţa noastră, care îi cunoaştem toate aceste comportări lipsite de răspundere. ....

Atât Gamillscheg cât şi Mitropolitul, m-au întrerupt cu stăruinţă ca să nu mai vorbim de trecut, iar Sima sculându-se de pe scaun a luat-o repede spre uşă adresându-i-se lui Gamillscheg: "Domnule Profesor, n-am venit aici să asist la rechizitoriul pe care mi-l face camaradul Papanace".

Am spus că nu este vorba de nici un fel de rechizitoriu, ci de relevarea unor fapte, care prin însăşi natura lor constituie un rechizitoriu. Dar aceste fapte - de care astăzi nu vrea să audă, le-a comis însuşi D-l Sima, pentru ca să nu pomenesc altele, ca înscenarea de la Rostock şi încercarea de asasinat moral şi material pe care o punea la cale. ...

Iar s-a sculat să plece şi iar Gamillscheg şi mai ales Mitropolitul la care se adăuga şi Georgescu, toţi laolaltă, îmi cereau să nu răscolesc trecutul.

Trebuia să răspund fiecăruia într-o atmosferă enervantă.

(Vezi amănunte în carnetul de note).

Apoi am trecut să analizez avantajele politice pe care le oferă formula cu Mitropolitul, în comparaţie cu celelalte formule.

Tovarăşii mei, Gârneaţă şi Lefter, o lăsaseră mai moale, făcând pe mai împăciuitorii. Şi acest lucru a trebuit să-l compensez cu afirmarea unei fermităţi mai mari.

Aceasta mi-a atras nu numai pornirile lui Sima şi a oamenilor săi, dar şi a prof. Gamillscheg, care era convins că misiunea lui de împăcare pe care i-a dat-o guvernul german, nu reuşeşte numai din cauza mea.

Poate în fond avea dreptate, dar eu am crezut că aşa se servesc mai bine interesele Mişcării şi ale Ţării, şi cu tot răul ce-mi puteau cauza, în mod personal, totuşi nu am luat în seamă pornirile profesorului Gamillscheg.

Cum era de prevăzut şi de dorit, întrevederea n-a dus la nici o înţelegere. În schimb a complicat situaţia lui Sima.

Formula cu Mitropolitul a fost luată în cercetare de Ministerul de Externe german şi a început parcă să-i placă şi Mitropolitului. Se vede că i-ar fi convenit mai bine să se aranjeze în colaborare ca preşedinte de Consiliu, decât ca simplu ministru, dacă nu poate să evite acest lucru. El afirma cu tărie că nu vrea să se amestece în politică, decât ca şef spiritual, la o Episcopie a românilor din străinătate. Dar suspiciuni despre o ambiţie mai mare există atât în tabăra lui Sima, cât şi în cercurile germane. Şi eforturile lor au fost derutate spre această direcţie.

În acelaşi timp însă, prigoana se accentua împotriva noastră.

Tendinţa nemţilor şi a simiştilor era să izoleze pe românii macedoneni de ceilalţi români, pentru care se concepuse un plan de a-i concentra în armată sau să le dea diferite servicii în alte oraşe. Macedonenii, al căror număr se mărise prin venirea celor din Macedonia, Italia, Bulgaria,

urmau să fie forţaţi a se încadra în unitatea aromânească formată din voluntarii care veniseră din Macedonia şi apoi să verse această unitate în aşa zisa Armată Naţională.

Acest plan însă a fost dejucat, căci în unităţi nu s-a înrolat decât un număr restrâns. Toţi ceilalţi se aflau în sfera noastră de influenţă hotărâţi a nu se încadra în armata care era menită să lupte contra Ţării.

Unora dintre aceştia li s-a dat misiunea de a comunica în Ţară, care este atitudinea noastră în cazul când ne duc în lagăre, iar alţii să se solidarizeze cu noi, în această ipoteză.

Ceilalţi români macedoneni au fost ridicaţi în ziua de 8 noiembrie - sărbătoarea Sfântului Arhanghel Mihail - şi duşi la Golz (Neusiedlersee - la săpatul tranşeelor, alături de prizonierii ruşi şi francezi. Aici au fost ţinuţi într-o mare mizerie. Dar rezistenţa lor a fost şi mai mare, astfel că prigonitorii nu numai că nu şi-au atins scopul, dar au oferit încă un prilej de agitaţie.

Guvernul nu se putea forma pentru că nu se întruneau adeziunile.

Noi condiţionam participarea de formula cu mitropolitul, la rândul său mitropolitul condiţiona acceptarea de adeziunea noastră. Se intrase într-un cerc vicios, din care nu se putea ieşi, mai ales că noi nu aveam interes să ieşim.

Nici setosul de putere Sima nu se angaja a fond cu cine ştie ce acţiuni de provocări iresponsabile şi inutile care să ofere prilej ruşilor să nu respecte clauzele armistiţiului, înainte de a avea siguranţa că formează el Guvernul.

Mitropolitul nu prea putea rezista presiunilor şi într-o zi ne spune: "Mai fiţi şi voi concilianţi, mai închideţi ochii până când treceţi puntea". La care i-am răspuns: "Dacă închidem şi noi ochii, nu numai că nu trecem puntea, dar cădem cu toţii în baltă".

Pentru a se ieşi din acest cerc vicios şi pentru a se putea obţine măcar în parte adeziunea noastră sau a mitropolitului, de

care era condiţionată formarea guvernului de către Berlin, s-a recurs la o minciună la care au participat pe lângă Sima, Gamillscheg şi generalul Chirnoagă, prin maiorul Popescu zis Maftei: Pe deoparte Sima a lansat zvonul că se împacă cu noi, iar mitropolitului i-au obţinut o adeziune condiţionată, pe care ei au transmis-o ca o adeziune totală.

Când mitropolitul şi-a dat seama şi a venit de la Kilzbuchel la Viena să precizeze lucrurile, a fost rugat să nu mai facă dificultăţi, şi el a cedat.

Seara ne-am întâlnit în faţa Operei oarecum pe ascuns, şi ne-a spus: ***„Vă admir, sunteţi de oţel"***. Din aceasta am dedus că el este dintr-un metal mai moale şi a cedat.

Tot în legatură cu aceste manevre se iniţiase punerea la cale a unei întâlniri în patru ochi, pentru discutarea chestiunilor în familie şi ajungerea la o înţelegere. Mijlocitorii acestei înţelegeri erau preotul Palaghiţă şi Borobaru. I-am spus lui Gârneaţă să meargă să stea de vorbă el. **Sima însă a cerut să fiu şi eu, care puteam să angajez.**

Întâlnirea s-a fixat la 15 noiembrie 1944, la hotel Imperial în camera goală a lui Grigore Manoilescu, care lipsea din localitate.

Au participat Sima, Gârneaţă şi eu. Palaghiţă şi Borubaru, care ne-au însoţit, ne-au lăsat singuri, aşteptând în coridor afară rezultatul tratativelor.

De data aceasta tactica pe care am adaptat-o a fost alta decât aceia de la prima întâlnire din camera lui Gamillscheg.

Am aşteptat cu un calm desăvârşit să văd (sondez) ce urmăreşte Sima şi pe urmă să pun lucrurile la punct sub o formă cât mai rece şi obiectiva, dar în acelaşi timp tăioasă şi precisă.

L-am lăsat pe Sima să înceapă conversaţia. Acesta părea ezitant.

Din această ezitare am dedus că rostul pentru care se pusese la cale această întâlnire, fusese depăşit.

A început să vorbească generalități, în legătura cu situația externă, mersul războiului, armele secrete ca era bine dacă ne înțelegeam cu nemții în 1942 etc. Apoi s-a plâns de trădarea lui Antonescu, etc.

Nu mai pomenea nimic de rostul întâlnirii, adică chestiunea împăcării.

Probabil adeziunea Mitropolitului și perspectivele de a se obține învoiala de a se forma guvernul, îl făceau să se creadă cu situația mai consolidată. Nu vroia să abordeze el problema împăcării, pentru ca eventual să poată pune condiții, dacă am aborda-o noi.

Gârneață, într-o formă conciliantă, care m-a surprins, a început să pledeze pentru o înțelegere, care nu se poate să nu se facă în aceste momente grele dacă suntem cu toții animați de gânduri bune.

Am lăsat să continuie discuția pe acest ton și țesută pe generalități, până când s-a ajuns la un punct mort.

Atunci Sima, observând tăcerea mea prelungită și atitudinea calmă până la indiferență, mi s-a adresat:

- D-ta ce zici camarade Papanace în această privință?

- I-am replicat: „Eu am multe de spus și în această privință și în altele. Și le voi spune cu calm și obiectivitate pentru ca să fie înțelese mai bine.

Mai întâi nu pot spune că luptele pe care le-am dus împreună în ultimii 5-6 ani, cu atâtea cumplite prigoane și atâtea primejdii n-au lăsat - cu toate repetatele disensiuni, pe care le-am avut și amintiri care rămân. Nu este ușor să nesocotești aceste amintiri, dar ele sunt chestiuni personale și nu pot precumpăni asupra interesului legionar, care trebuie să ne călăuzească.

Țin să-ți amintesc că în mai toate divergențele pe care le-am avut în legătura cu problemele de conducere ale Mișcării, evenimentele care au urmat mi-au dat mie dreptate.

Uneori în mod chiar tragic. În vara anului 1938, când

după căderea lui Radu Mironovici s-a reconstituit Comandamentul cu Belgea la Pâsu Antoniu acasă, îți amintești care a fost punctul de vedere pe care l-am expus și care a fost adoptat ca tactică.

În esența era:

1) Tactica de "liniște" ordonată de Căpitan, chiar dacă s-ar fi dovedit eronată, trebuia continuată atâta timp cât Căpitanul și mare parte din elita legionară se găsește ca zălog în mâna dușmanului nostru de moarte?

2) Darea la fund a legionarilor pentru a nu cădea în mod inutil în mâna autorităților, căci cu cât numărul legionarilor liberi este mai mare, afară, cu atât siguranța Căpitanului, care se află zălog, este mai mare;

3) Să câștigăm cât mai mult timp, căci evenimentele externe - așa cum le-a prevăzut Căpitanul - evoluează în favoarea Mișcării;

4) Darea noastră la fund pe lângă că conservă elementele și mărește siguranța Căpitanului, dar poate să facă la deschiderea Parlamentului să se nască vechile disensiuni, dat fiind că solidaritatea lor, avea un caracter negativ, ca fiind rezultanta unei presupuse primejdii comune.

Un anumit timp te-ai ținut de ele. De la o vreme însă, **după căderea lui Belgea și apoi a mea, - care a fost de scurtă durată - ai început să abuzezi de calitatea care ți s-a dat ca element de legătură, și să faci exact contrariul.**

Te-a cuprins și pe d-ta psihoza, ca și pe alții cu nervii slabi, că dacă nu se face "ceva în toamnă" Legiunea este pierdută.

Parcă Legiunea a fost croită ca să se destrame la cea dintâi prigoană. Sub această psihoză ai început și d-ta, copilărosul joc **"de-a lovitura de Stat"** ca și cum acest lucru era posibil într-un Stat polițist ca acela făcut de Carol al II-lea - Călinescu, într-o perioadă liniștită.

Notă: (1) Vezi conversația rezultată de atunci.

Acest lucru a fost continuat chiar după ce Căpitanul a dat ordinul pe care ni l-a comunicat D-na Codreanu şi Nicoleta - prin care spunea că nu dă nici o dezlegare să se schimbe tactica fixată pentru linişte.

Organizaţiile şi ţinerea contactului cu Cadrele, care în acele împrejurări aveau rostul principal să le ferim de derutarea agenţilor provocatori, prin abuz, le-ai pus într-o agitaţie sterilă care îi convenea lui Călinescu, atât ca să-şi legitimeze existenţa Cabinetului său, cât mai ales pentru faptul ca să identifice cadrele mai tinere dinamice rămase nearestate.

În felul acesta au căzut cele mai alese elemente în mâinile poliţiei, care mai târziu şi-au găsit moartea, şi continuând aşa, ai dat drumul Manifestului lui Alecu Cantacuzino, cu toate că ţi-am spus să-l opreşti, căci prin tonul provocator şi iritant cum a fost redactat, poate să coste (viaţa) Căpitanului.

Şi în felul acesta, parcă împins de o forţă duşmănoasă de la spate, s-a ajuns la stupidele provocări, în timpul călătoriei lui Carol al II-lea la Londra, bomba de la Timişoara şi asasinatele de la Oradea şi apoi atentatul împotriva lui Goangă, care a oferit prilejul lui Carol-Călinescu ca să-l suprime pe Căpitan.

Eu nu pot concepe că tu ai făcut aceste lucruri intenţionat, căci dacă aş crede, ar trebui să te considerăm altfel şi să luăm măsuri ca atare. Sunt sigur însă că prin cele ce ai făcut, ai anulat ultimele şanse care au rămas pentru salvarea Căpitanului, şanse care tindeau să crească din ce în ce mai mult, după acordul de la München.

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Vasile Cristescu. Ţi-aminteşti de conversaţia avută cu el la ing. Veţeleanu în Cartierul Griviţa.

După toate aceste isprăvi, te-ai refugiat peste graniţă, fără măcar să ne anunţi.

Cu toate acestea, când ne-am întâlnit la Berlin, nu ţi-

am făcut imputările, pe care eram îndreptăţit să ţi le fac, pentru că eram în plină luptă şi Căpitanul era nerăzbunat, aşa după cum nu ţi-am putut opri activitatea provocatoare din Ţara, pe care ai făcut-o în mod abuziv, fiindcă de orice disensiune a noastră, ar fi profitat duşmanul.

Dar umbra Căpitanului s-a interpus între noi şi nu s-a mai putut închega acea legătură şi dragoste camaraderească desăvârşită, care asigură o colaborare fecundă.

Moartea Căpitanului a fost cea mai grea lovitură dată neamului românesc şi amintirea ei trebuie să-ţi aducă ceva remuşcări.

Nu că, trebuia să trăiască veşnic, dar era încă necesar să trăiască, până când să-şi desăvârşească opera începută. Acum se naşte greaua problemă a succesiunii cu atâtea posibilităţi de manevră ale adversarilor. Şi pentru aceste considerente, n-am căutat să răscolesc trecutul şi am privit mereu înainte. În felul acesta am putut constitui nucleul din străinătate, care a purtat steagul neprihănit al Mişcării şi a menţinut pe legionari pe linia Căpitanului, când au început să se producă unele abdicări.

Raporturile noastre s-au răcit când d-ta ajuns în Ţară ai început să faci tranzacţii cu Carol, asasinul Căpitanului.

Pentru mine personal ai constituit o mare decepţie, căci d-ta care făceai pe luptătorul intransigent şi revoluţionar, când Căpitanul era în mâinile poliţiei, ai alunecat pe panta tuturor compromisurilor, atunci când pielea d-tale era în joc.

N-ai avut acea atitudine vitează legionară, care ar fi dat un sens şi greşelilor făcute până atunci. **Mai mult, indiciile pe care le-am avut, că toată această plecare - pusă la cale cu colonelul Vorobchievici, ataşatul Militar de la Berlin şi omul lui Pangal, - m-a făcut să reafirm** atitudinea de intransigenţă în luptă, pe care înainte o afirmasem împreună. Am început să am rezerve şi de altă natură, faţa de tine, dar

totuși am căutat să fiu corect. Justificările de tactică pe care le invoci le luam în seamă, dar până la un punct. De aceea, deși cu asemenea rezerve, totuși am căutat să sincronizez acțiunea desfășurată în străinătate cu cea din Țară, care a dus la răsturnarea tiraniei.

Pentru noua fază care se deschidea, aveam și mai puțină încredere în capacitatea d-tale de guvernare, cu atât mai mult cu cât și Legiunea, slăbită în elita ei, de atâta hemoragie, era răvășită și nu putea constitui un instrument eficace. De aceea, eu am preconizat o **preluare treptată a puterii**, până când se face reorganizarea.

Apoi eram sigur că nu vei reuși să te înțelegi cu Antonescu.

Acest lucru l-am declarat camarazilor înainte de a ne înapoia de la Berlin. Aveam alternativa să stau în rezervă, sau să-ți dau concursul.

Personal îmi convenea prima soluție. Totuși am considerat o abdicare de la datorie, să nu încerc a corecta greșelile pe care eram sigur că o să le faci. Acest lucru m-a făcut să mă întorc în Țară.

Aici am găsit acut conflictul cu profesorul Codreanu și raporturile încordate cu Antonescu, de la care cu câteva zile ai obținut decretul de numire ca șef al Mișcării. Mi-am dat seama cât de șubredă este situația d-tale, - cu toată așa zisa popularitate ce exista.

Puterea toată se afla în mâinile lui Antonescu. Și pentru ca să nu rateze dintr-un început regimul legionar, nu numai că nu am încurajat pe prof. Codreanu și ceilalți opozanți, dar ți-am dat concursul, cu toate rezervele pe care le aveam pentru posibilitățile d-tale de conducere.

Am făcut aceasta nu de dragul d-tale, ci pentru că așa mi s-a părut că este în acel moment în interesul Mișcării.

Credeam că prin consolidarea la Șefie îți vor dispare o mulțime de **suspiciuni** și **complexe**, care împiedicau o

colaborare perfectă între noi, și în felul acesta sfaturile mele vor fi mai fecunde.

Pe de altă parte vroiam ca Mișcarea să-și găsească echilibrul, de Șef Unic, așa cum o cerea structura ei, într-un Șef tânăr.

Originea d-tale ardelenească a fost pentru mine un motiv în plus ca să te susțin, pentru ca să fie atenuată o eventuală tendință regională, cu care oamenii politici din Ardeal șantajau politica Statului Român.

Pentru mine era indiferent cine este șef: prof. Codreanu, Sima, Gârneață sau Găvănescu. Mă interesa cine poate servi mai bine Mișcarea. În ceea ce privește persoana mea - despre care răspândiți în toate părțile că urmăresc șefia Mișcării, mă fixasem dintr-un început de a nu mă gândi la așa ceva. Vedeam în originea mea de român macedonean un impediment și apoi credeam și cred și acum, că printr-o independență față de toți factorii interni și externi și chiar față de masa legionară, se poate apăra mai bine linia legionară care, după mine, **constituie esențialul.**

Această tendință am avut-o de la început și ea rezulta în mod clar, din toate actele mele.

Dacă aș fi avut ambiția să devin șef, desigur altfel aș fi procedat, încă din timpul când am avut conducerea Comandamentului Legiunii.

Și atâta inteligența trebuia să-mi concedeți, că eră să știu să-mi aleg mijloacele pentru realizarea acestei ambiții.

Se înțelege, nu mă pot complăcea în funcțiuni pur și simplu decorative, căci nu le consider demne și morale.

Cu atât mai mult cu cât după moartea Căpitanului, contribuția efectivă a tuturor, este necesară pentru umplerea golului.

Așadar ți-am dat concursul în mod loial și dacă cineva ar vrea să-mi facă o imputare, tocmai pentru acest lucru ar putea să o facă.

Ar fi stupid ca cineva să creadă că postul de subsecretar de Stat a fost un motiv pentru atitudinea mea. Nu că aş subevalua acest post, dar dacă d-ta poţi deveni într-o conjuctură vice preşedinte de Consiliu, orice pretenţie a mea în aceeaşi conjunctură politică nu-mi pare exagerată, mai ales că în postul de subsecretar de Stat a putut fi numit atunci oricare Pietra.

Ca să fiu consecvent, întrucât ţi-asumi cea mai mare răspundere, îţi recunoaştem dreptul de aţi alege, până la o anumită limită, colaboratorii.

Mai mult nu se putea. Nici un fel de dificultate, căci dacă aş fi vrut să-ţi fac dificultăţi fie încurajând pe prof. Codreanu, care îşi punea toate speranţele în mine şi în macedoneni, fie să manevrez cu Antonescu, Decretul d-tale de numire, ca şef al Mişcării, putea să fie anulat cu mai mare înlesnire, decât a fost obţinut, într-un moment de confuzie şi fără consimţământul legal al forurilor legionare. Dar de aceasta ar fi putut profita duşmanii.

Dar aici s-a văzut incapacitatea d-tale.

Te-ai lăsat uzat de Antonescu atât faţă de opinia publică română cât şi faţă de nemţi, fără să concepi vreun plan de apărare sau de atac.

Mai mult, într-un moment de criză pentru Mişcare, ai început să denigrezi - prin oamenii d-tale - ierarhia de cadre care a mai rămas, după atâtea prigoniri. Ai devenit prizonierul unei gloate pe care nu numai că nu o puteai stăpâni, dar îţi dicta ea atitudinea. De aceea, alături de atâta jertfă şi elan legionar se văd petele dezonoarei, aruncate de elemente venite ca partizani de ai d-tale, de ultimă oră.

Mai târziu a venit cazul cu Jilava. Antonescu vroia să folosească acest prilej pentru a pune mâna pe Şefia Mişcării.

Deşi ştiam că oamenii d-tale mă calomniau în toate părţile, spunând că sunt străin (grec, bulgar etc.) - astea le spuneau şi la nemţi (cazul Biriş) - şi chiar unelteau să atenteze

la viaţa mea, totuşi te-am susţinut efectiv în acea împrejurare. Nu puteam admite să fii înlăturat atunci când s-a făcut justiţia Căpitanului, după cum nu acceptam să vie în fruntea Mişcării, un om care era din lumea veche şi păstra legături cu cercurile Iudeo-masonice, cu toate că acesta îmi făcea curte şi era dispus să facă orice, în vederea acestui scop.

Am făcut aceasta nu atât de dragul d-tale, ci de dragul Mişcării.

Dar, oricum, d-ta ai beneficiat de atitudinea mea.

A venit mai târziu incidentul cu neplecarea la Berlin, unde ai fost invitat oficial să mergi cu Antonescu. Inexplicabilul gest, din toate punctele de vedere!

Trebuia să fii prezent, căci absenţii n-au niciodată dreptate.

Dar, dacă totuşi, credeai că ai motive să nu mergi, trebuia să găseşti, măcar pentru aparenţă, anumite scuze diplomatice, aşa cum cer uzanţele între state.

Dacă nu puteai aprecia gravitatea momentului internaţional, când ruşii ne hărţuiau cu fel de fel de pretexte în Deltă, trebuia măcar să ţii seamă de situaţia gingaşă ce se crea prin refuzul unei invitaţii făcute de un Stat aliat pe care se baza întreaga politică externă a Mişcării.

Nu se poate găsi o scuză în faptul că Ică Antonescu te-a operat şi ţi-a pus în condiţii să nu primeşti iniţiativa.

Ca adversar al Mişcării, el căuta să pună, oriunde putea, beţe în roate. Şi nici nu este o scuză că uniformele pe care ţi le pregăteai, în taină cu oamenii d-tale de casă, de a ajunge la Berlin (Iasinschi, Georgescu, etc.) nu erau gata. Cu atât mai mult, nu trebuia să asculţi sugestii de la cine ştie ce agent periferic al lui Andreas Smidt, sau al Gestapoului, căci misiunea acestora este să provoace, pentru ca apoi să-şi scoată avantaje proprii.

Dacă chestiunea ţi se părea complicată, înainte de a da răspunsul trebuia să consulţi Forul Legionar, pentru că acesta

era rolul lui.

L-ai convocat când faptul era consumat și când din consultare a reieșit că a fost o greșeală politică, refuzul sub forma în care l-ai dat.

În zadăr ai încercat să repari greșeala, căci era prea târziu.

Această greșeală însa a speculat-o în plin Antonescu.

Ea însăși era o dovadă pentru susținerea neseriozității Conducerii noastre. Căci altfel era chestiunea dacă înțelegeai să faci o schimbare a liniei noastre în politica externă.

Pentru motive de ordine în primul rând, reclamate de situația internațională, Antonescu a obținut mână liberă de la Hitler în politica internă romănesacă. Și așa s-a ajuns la provocările de la 21 ianuarie 1941, care s-au soldat cu înlăturarea Mișcarii de la putere.

Nici în această împrejurare - voită sau nevoită - n-ai corespuns situației. Ai ordonat o manifestație de protest, prin defilarea studenților și muncitorilor legionari, fără să te gândești la măsurile pe care le va lua Antonescu, și la contra-măsurile pe care ar fi trebuit să le iei d-ta, în calitate de Conducător al Mișcării.

Ai procedat cu aceeași ușurință, ca și cum am fi fost pe vremurile mișcărilor studențești, când făceam manifestații fără a ne preocupa de alte lucruri.

Și în această împrejurare rău ai făcut dacă ai ascultat sugestii provocatoare, mai ales dacă ele erau periferice. Și că erau periferice sau rău intenționate, au dovedit-o faptele care au urmat.

Și aici loialitatea mea și concursul pe care ți le-am dat au fost fără rezerve. Puteam să încerc a găsi o soluție cu Antonescu pentru continuarea colaborării Mișcării la guvernare.

Asta cu atât mai mult, cu cât Antonescu, când se întorsese de la Berlin, a spus că singurul dintre fruntașii

legionari care este considerat serios și are poziție bună la Berlin, este Papanace.

Această intenție a lui Antonescu de colaborare s-a evidențiat și prin faptul că în toiul rebeliunii, el a încercat să ia contact cu mine și în acest scop mașina președinției a staționat zile de-a rândul în fața casei mele.

Știam însă că toate acestea, atât din partea Nemților cât și a lui Antonescu, sunt manevre care urmăreau în primul rând interese proprii și nu vroiam să mă pretez la ele.

Principiul pe care m-am fixat și pe care ți l-am comunicat când ne-am întâlnit în al doilea exil, la Berlin, a fost că în primul rând trebuie asigurată unitatea Mișcării, și numai după aceea poate și ea manevra.

Înfruntarea noii prigoane dezlănțuite cu atâta furie, nu se putea face decât fiind unitari. Și pentru acest motiv, și de data aceast, am găsit inutile orice încriminări pentru cele întâmplate și m-am uitat înainte la dușmanii care uneltesc împotriva Mișcării, și o izbeau din toate părțile. Mai mult, știi foarte bine, că am fost acela care am apărat cu mai multă dârzenie Mișcarea, de toate imputările pe care ni le făceau nemții, apărând cu această ocazie, implicit erorile d-tale de care eram convins. Știam că sunt cel mai indicat să fac acest lucru, atât pentru faptul că nu comisesem aceste erori, dar că ei mă considerau - așa cum au lansat oamenii d-tale de casă, că sunt un rival al d-tale.

Pe lângă acestea, eu neavând nici o veleitate de șefie, puteam vorbi mai deschis față de toți, implicit față de nemți, când era vorba să apăr interesele Mișcării.

Susținerea mea o găseam necesară și dintr-un alt punct de vedere.

Știam de concesiunile pe care ai început să le faci, încă de când erai ascuns la Andreas Smidt, atât în ceea ce privește viitorul Mișcării cât și al Țării, pentru a ieși din încurcătura în care te-a vârât nepriceperea d-tale.

Cele două memorii făcute lui Himler, cu înrolarea legionarilor în S.S., erau primii paşi ai unei pante primejdioase.

Mi-am dat seama că o opziţie a mea şi chiar o nesusţinere te-ar fi făcut să aluneci pe această pantă nedemnă ducând cu d-ta şi Steagul Mişcării, pe care în acele momente, în calitatea de şef al Mişcării, îl aveai încă în mână. Domnul Gârneaţă, care este de faţă, ştie fiindcă i-am comunicat încă de atunci, de aceste preocupări ale mele.

Pentru toate aceste motive eu te-am susţinut şi, cum ţi-am spus, mai mult de dragul Mişcării.

Poate cineva să-mi facă imputarea, că după experienţa din trecut, nu mai meritai acest credit. O fi justă această imputare, dar eu am considerat că mai mult decât orice, trebuie să primeze unitatea Mişcării.

Eram pătruns de adevărul formulat de Căpitan că "de-ar fi să mergem în Iad, uniţi, tot vom ieşi de acolo".

Care însă a fost comportarea d-tale? În vreme ce eu te apăram cu îndârjire la Berkenbrück, oamenii d-tale mă izbeau pe la spate la Rostock.

Alţii, infiltraţi ca agenţi la nemţi, insinuau, că dacă nu-ţi respecţi angajamentele luate în Ardeal, cauza aş fi eu, care te împiedicam.

Pentru mine personal, era cel mai bun serviciu care mi se putea face punându-mă în lumina - aş recunoaşte chiar adevărată - de a te împiedica să faci greşeli care dezonorează. Dar intenţia de denigrare era dezgustătoare.

Ţi-am adus la cunoştinţă, în repetate rânduri, multe din aceste infamii, care produceau un efect contrariu, dat fiind că nemţii ştiau loialitatea cu care te apăram.

Ţi-am pus chiar multe probleme în scris, ca să poţi reflecta mai bine asupra consecinţelor ce pot urma din tendinţa de a creea oameni de casă, în loc de legionari, de a fragmenta generaţia, sau de a cultiva spiritul poliţist şi, mai

ales, ţi-am atras atenţia asupra tendinţei de a micşora pe Căpitan, prin ridicola comparaţie pe care o admiteai să se facă cu persoana d-tale.

Puteai să te compari cu oricare din lume, dar pe Căpitan trebuia să-l laşi în pace, căci datorită lui suntem fiecare ce suntem astăzi.

Mi-ai spus în faţa tuturor în plină şedinţă a forului, că nu ştiai nimic. A fost cazul cu ieşirile lui Ponta, semnalate de Smărăndescu în legătură cu pretinse comploturi şi uneltiri imaginare pe care le-ai calificat de "neuropatice" pentru ca, pe de altă parte, să insinuiezi la oamenii d-tale că totuşi ele sunt o tristă realitate".

A fost înscenarea aşa zisului complot de la Rostock, care deşi mi se părea curioasă, totuşi am crezut la început şi îţi spuneam cum puteam folosi această eventuală provocare a agenţilor lui Antonescu ca să apărăm cauza legionară. Când colo această înscenare pe care Gestapoul a tolerat-o, a fost făcută ca să-ţi acopere fuga în condiţii neonorabile şi lipsite de elementare prevederi politice.

Mai mult: nu numai că ne părăseai în condiţii care puteau să atragă ca represalii extrădarea, şi chiar nimicirea noastră fizică, dar urmăreai asasinarea noastră morală şi chiar fizică.

Pe de o parte vroiai să acreditezi că noi suntem autorii morali ai complotului de la Rostock, iar pe de altă parte se trimeteau oameni de ai d-tale, în preajma Berckenbrück-ului, să facă astfel ca atentatele agenţilor lui Antonescu, să reuşească numai asupra noastră.

Eu însumi prin întâlnirile puse la cale de Stoicănescu cu complicitatea lui Georgescu, cu ocazia venirii Inginerului Ilie din Ţară, era să cad victima unei asemenea mârşave înscenări, dacă nu-l zăream pe Găină şi oamenii săi şi dacă la întoarcere nu ne întâlneam în tren întâmplător cu Groza.

Ţi-am semnalat atunci cazul venirii lui Găină la

Berckenbrück și, palid la față, ai trimis pe Borobaru să-i spună să plece imediat.

Atunci n-am bănuit toate motivele încurcăturii, căci cine își putea imagina atâta murdărie!

După cele ce au urmat și mai ales ce am aflat, chestiunea părea lămurită.

Acum se lămurește de ce Gestapoul a tolerat toate aceste înscenări și de ce n-a luat nici o măsură pentru a pedepsi pe cei care au schingiuit la Rostock. Poate și Gestapoul avea interes la dispariția noastră, fiind considerați ca o piedică în aservirea Mișcării și prin ea a Țării.

Spuneai adineauri că era mai bine dacă acceptam de mult să colaborăm cu nemții, în condițiile cerute de ei în vara lui 1942.

Te refereai la conversația pe care am avut-o în pădurea de la Berckenbrück, când te-am sfătuit să nu te angajezi pe panta concesiunilor, prin suprasolicitare cu lumea veche, căci nu cadrează cu rostul Mișcării, și că toate rămân inutile și fără urmări imediate, pentru cel puțin perioada războiului.

Când Antonescu este absolut necesar, d-ta te angajezi prematur și într-un mod dezonorabil.

Mi-ai spus atunci că ai de gând să te angajezi, chiar dacă 90% din Mișcare ar fi contra. (1)*

Nu știu dacă mi-ai urmat sfatul. Dar dacă l-ai urmat ai făcut foarte bine.

Convingerea mea este că d-ta ai făcut oferta, acceptând condițiile pe care ți se cereau prin mai multe căi (una prin Mitică Predescu, a fostului Consul German de la Constanța), și numai când ai văzut că nu-ți dă curs imediat cum era de prevăzut - ai plecat.

Nu cunosc cu cât a participat Gestapoul la înscenarea acestei plecări -dat fiind anumite sugestii curioase ale lui Wolf, făcute la Berckenbrück. Dar sunt sigur că atunci când ai fost

*Notă: (1) A se vedea notele din jurnal cu conversația redată pe larg.

adus din Italia, ți-ai luat angajamente și mai dezonorante.

Din momentul plecării, precedată și urmată de un întreg cortegiu de fapte infame, drumul nostru s-a despărțit.

A fost limita până unde a putut să meargă răbdarea și îngăduința noastră, de dragul păstrării unității legionare.

Mai departe nu se poate merge, fiindcă nu are rost.

Nu se poate concepe păstrarea unității legionare cu sacrificarea esenței legionare.

Am impresia că această preocupare a mea de unitate, tu și oamenii tăi, a-ți considerat-o slăbiciune, de care ați crezut că se poate abuza la infinit. V-ați înșelat!

Veți vedea că noi știm să apărăm Mișcarea și pe Căpitan cu o fermitate nebănuită.

Toate măsurile care s-au luat cu asistența Gestapoului, împotriva noastră nu ne intimidaseră. Oamenii tăi s-au transformat în spioni și delatori ordinari, nu fac altceva decât să denunțe pe la Kartenstelle să nu ne dea cartele, la wohnusmet să ne gonească din locuințe, la Arbeitsmet, să ducă pe băieți la munci grele, iat în ultimul timp, în ziua Arhanghelului Mihail, mulți din legionarii macedoneni au fost arestați și duși la Golz să muncească la munci forțate, alături de prizonierii ruși și în condițiile cele mai grele.

Aceste lucruri - care desgustă până și pe agenții care vă dau asistență - ne mâhnesc ca români, pentru că vă degradează.

Prigoana aceasta infamă pe care trebuie să o suportăm, de la foștii noștri camarazi, o considerăm ca cea mai mare incercare de până acum.

Dacă cu adevărat avem o credință, ea se va întări și mai mult, în această prigoană.

Dacă nu, vom fi lichidați. Și așa o să fie bine, căci se va lichida cu o minciună în plus, și se va limpezi o situație.

Îmi dau seama că lupta este angajată în condiții inegale.

Tu cu prețul degradării, de a te fi pus sub tutela unor agenți periferici ai lui Himmler, ai la dispoziție toată forța materială pentru a face presiuni.

Noi nu avem decât Credința Legionară, și hotărârea de a sacrifica totul pentru ea.

Suntem mai puțini, dar la spatele nostru stă sufletul Căpitanului și al tuturor martirilor Legionari.

Nu refuzăm deci această luptă.

Spuneai că aceasta este linia de urmat în politica externă, să mergem până la capăt alături de Germania. Aceasta este, cred și eu, dar acum e târziu. O miopie neghioabă, determinată de preocupări meschine, a făcut ca România să nu fie încadrată total pe linia indicată de Căpitan.

Tendințele egoiste germane de acaparare fără măsură, prin slăbirea rezistenței Românești, ambiția lui Antonescu, excitată de manevrele lumii vechi, precum și ambiția și insuficiența ta, au făcut posibil actualul dezastru din Țară.

Răspunderea cade mai mult asupra noastră, fiindcă noi eram adevărații reprezentanți, care trebuia să avem grijă să apărăm interesele românești. Din cauza greșelilor tale, s-a ratat momentul, poate unic, de a rezolva problema jidovească, pe care Căpitanul o indica drept misiunea principală a generației noastre.

Faptul că Antonescu a vrut să-i protejeze pe evrei nu constituie o scuză.

Capacitatea și abilitatea politică înseamnă tocmai atunci când știi să depășești dificultățile și, folosind conjunctura, să-ți realizezi scopul.

Acum, în noua conjunctură politică, cine știe dacă această problemă se va mai putea rezolva. Și vina cade în primul rând asupra ta.

În ceea ce mă privește, am depus toate eforturile ca să împiedic greșelile germanilor, ale lui Antonescu și mai ales ale

tale, cu sinceritatea și desinteresul cel mai desăvârșit.

Dacă n-am reușit, cauza nu este a mea.

Îți repet: e târziu. Nu trebuia să sabotezi această luptă - dacă cu adevărat erai convins de ea - cu lanțul de greșeli începând cu rebeliunea și terminând cu fuga în Italia.

Nu trebuia să torpilezi încercările de înțelegere ale lui Antonescu, pentru că numai dintr-o conlucrare a Mișcării cu Antonescu se putea consolida situația internă.

Nu trebuia să creezi mentalitatea în oamenii tăi de a se bucura că frontul de răsărit este spart, căci aceasta aducea nenorocirea asupra Țării. Acum, fiindcă ți se satisface ambiția, preconizezi contrariul.

Trebuie să ții seama că nemții nu vor uita defecțiunea cauzată de România, în ipoteza foarte puțin problematică că ar restabili situația în cazul când într-adevăr posedă arme secrete.

Pornirea lor de pedepsire a României nu se va împiedica de d-ta, care acum reprezinți așa de puțin.

În mod obiectiv vorbind, dacă este necesar să mai joace o carte germană, atunci trebuie să se găsească o formulă largă - din care să facă parte și elemente ca generalul Gheorghe, care în calitatea de ministru al României la Berlin, cunoaște toate angajamentele Germaniei față de România.

Să fie deci o continuitate, pentru că jertfele făcute de poporul Român, să fi fost zadarnice, în cazul când nemții ar avea șanse să câștige, sau să se ajungă la o pace de compromis, ceea ce, așa cum evoluiază situația, pare exclus.

De asemenea trebuie să ai în vedere că România a încheiat un armistițiu ale cărui condiții nu sunt atât de rele, în comparație cu supunerea necondiționatî, cerută altora.

Să nu fii împins - căci nemții care ți-au dat preferință, contează tocmai pe spiritul tău de aventură și iresponsabilitate să faci ceva fapte care să anuleze aceste condiții favorabile din Armistițiu și să cauzezi, în mod inutil, noi suferinți poporului Român.

Acestea ca sfat, fiindcă a venit vorba.

În ceea ce mă priveşte, nu sunt dispus să colaborez cu d-ta. Mai întâi pentru că n-am încredere în capacitatea d-tale de conducere.

Incapacitatea dovedită în trecut, îmi impune această rezervă.

În al doilea rând, nu mai am încredere în sinceritatea d-tale. Mai mult, m-am convins de caracterul d-tale versatil. Cu lipsa sentimentului de răspundere care te caracterizează, poţi face orice, adică să părăseşti şi poziţia actuală, pentru care spui că vrei să lupţi până la capăt.

În schimb am încredere nelimitată în principiile Mişcării lăsate de Căpitan. Sunt atât de profund umane, încât ele nu sunt de conjunctură şi se pot valorifica cu anumite adaptări, şi în conjucturile politice care vor veni. Căci Căpitanul a făcut pentru neamul Românesc politică în stil mare, şi în adevăratul înţeles al cuvântului. Numai o asemenea politică putea scoate neamul românesc din mediocritatea istorică.

Această politică ne-am străduit să o continuăm şi după moartea lui. Ceea ce ai făcut tu, şi mai ales faci acum, sunt simple sinucideri care stârnesc compătimire, în raport cu gravitatea situaţiei.

Noi însă repudiem sinuciderile.

Văzută prin prisma noastră, situaţia în care te găseşti nu este deloc de invidiat. Nu mă gândesc numai la tutela umilitoare la care eşti supus, faţă de atâţea agenţi proşti şi periferici ca Mateiaş etc., care îţi dau sugestii sau îţi comandă, ci şi la misiunile ingrate şi uneori deadreptul nedemne care ţi se cer, sau pe care te oferi să le faci, pentru a-ţi arăta excesul de zel.

De aceea nu cred că eşti incomod, ca să ţi se facă dificultăţi.

Şi nici nu mă gândesc să-ţi fac, cum te vaiţi pe la ai tăi

sau pe la nemţi. Degeaba pui deci iscoade să strângă dovezi pentru a mă deferi instanţelor duşmane ca sabotor al eforturilor de război.

Pentru a-ţi arăta acest lucru, suntem dispuşi chiar să plecăm din Viena, pentru a nu-ţi ascunde neputinţa, cu pretextul obstrucţiei noastre. Mai mult, ne-am bucura dacă, măcar acum, ai putea face lucruri folositoare pentru Mişcare, şi pentru Ţară, deşi, după cât te cunosc, asemenea rezultate par excluse.

În ceea ce priveşte conducerea Mişcării, experienţa făcută cu şefia d-tale, a arătat că sistemul Şefului Unic, produce rezultate foarte proaste, dacă nu este o adevărată personalitate.

Pentru aceasta am găsit soluţia Forului.

Am crezut necesar să-ţi spun toate acestea, pentru ca situaţia să fie definitiv lămurită între noi, iar poziţia bine delimitată.

În felul acesta şi răspunderile se vor putea stabili mai bine.



Sima a ascultat toată această precizare cu faţa convulsionată şi ticurile lui nervoase, dar n-a făcut decât puţine întreruperi în contradictoriu, care n-au schimbat cursul expunerii.

Le voi intercala sub forma lor exactă, când voi avea notele la îndemână. Nici Gârneaţă n-a intervenit.

Ne-am sculat de plecare. După ce Sima a făcut câteva tururi agitate prin cameră s-a oprit în faţa noastră şi a spus: „Intraţi în Guvern: Vă dau două locuri: unul pentru D-ta şi unul pentru Bădia Ilie”.

M-am uitat la el cu un gest de dezgust abia reţinut şi i-am spus: „Dacă după această conversaţie d-ta poţi spune

lucrurile astea, apoi n-ai înţeles nimic, şi nici nu vei putea înţelege vreodată ceva".

A rămas ca năucit. Apoi, revenindu-şi, a spus:

„Camarade Papanace, poate atunci ar fi bine să rămâneţi o rezervă".

Am răspuns scurt şi tăios pentru a încheia discuţia:

„Aceasta este o chestiune care nu te priveşte pe d-ta. Ne priveşte numai pe noi. Şi noi vom face cum credem de cuviinţă".

Cu aceasta, discuţia a luat sfârşit.

Ştiam că de aici încolo, va fi silit să ţină seamă de poziţia noastră.

Ne-am îndreptat spre uşă. Am ieşit aşa la întâmplare, fără etichetă, cum ne-am găsit lângă ea.

Afară în coridor ne aştepta preotul Palaghiţă şi Borobaru.

Prelungirea discuţiilor noastre i-a făcut să creadă că s-a ajuns la împăcare. Feţele însă îngândurate dacă nu întunecoase, arătau contrariul. Mai, ales lui Sima, ticurile nervoase, se repetau cu frecvenţă puţin obişnuită. Se găsea în plină agitaţie interioară.

Părea un om înfierbântat, care a suportat un duş puternic.

Tot delirul de grandoare excitat până la paranoism în atmosfera de adulare a celor trei luni şi jumătate de când a venit la Viena, suferea o zguduire de trezire la realitate. Ajunşi la etajul de jos al Hotelului Imperial unde locuia, ne-am dat de complezenţă o mână rece de gheaţă. Eu şi Gârneaţă, urmaţi de Palaghiţă, ne-am continuat drumul mai departe, iar el cu înfăţişare de somnambul trezit pe neaşteptate la realitate, se îndrepta spre vastul său apartament, plătit cu banii Ghestapoului.

Pe la toate colţurile de scări, sau pe coridoare, erau prezenţi "brigadirii" care ţăcăneau din bocanci şi salutau

mecanic.

Făceau de gardă, pentru ca ridicolul care se proiecta, pe fond tragic, să fie complet.

◆

După această întrevedere, Sima a plecat la Berlin, în vederea formării Guvernului.

Întrevederea care a avut loc cu scop de manevră, pentru a se obţine aprobarea forurilor germane, pare că a avut loc, după ce se dăduse această aprobare. De aici venea atitudinea ezitantă a lui Sima, pe care am menţionat-o la începutul acestor rânduri.

El s-a mişcat în conversaţie pe şabloane depăşite, sau pe impresia de conciliaţiune pe care o căpătase din atitudinea lui Gârneaţă.

Atitudinea mea calmă dar fermă l-a derutat complet.

Văzând că prigoana produce un efect contrariu decât cel urmărit, şi temându-se că poate să iasă reacţiuni violente, a lăsa-to mai moale.

Nu după mult timp cei de la săpatul tranşeelor de la Goltz (Nousuedlensee), au fost eliberaţi.

Pentru mine însă se punea iar chestiunea izolării şi continua să se strângă material, ca să dovedească acţiunea mea de sabotaj a eforturilor de război. Se urmărea lichidarea grupului opoziţionist de la Viena. Lui Lefter, Dumitriu, Virgil Mihăilescu, Nae Horodniceanu, Perdichi şi Nicu Şeitan, profesorul Gamillschez le-a găsit servicii la Berlin, Frankfurt pe Main etc. Pentru ceilalţi se pregătea lagărul de concentrare de la Erlangen.

Pentru a ne pune la adăpost de toate aceste uneltiri, am făcut un memoriu către Ministerul de externe German, pe care l-am înaintat prin filiera Gamillschez, Altenburg. Într-o formă

adecvată, se puneau în general aceleași probleme pe care i le-am pus lui Sima la ultima întrevedere.

Până atunci am evitat să facem întâmpinări scrise, pentru că nu înțelegeam să punem arbitri străini pentru problemele noastre interne.

Acum însă am trecut peste această rezervă, pentru a arăta neîncrederea în Sima, și a risipi acuzațiile de sabotaj. Cu acest prilej am pus lucrurile la punct.

La 10 decembrie, **după trei luni și jumătate, a fost avortat Guvernul rușinei Naționale.** A fost aleasă această zi sfântă a luptei generației studențești de la 1922 pentru a se arăta că acest guvern nenorocit este încoronarea luptelor și jertfelor date vreme de 22 de ani.

Nu se putea o mai neghioabă profanare, după care va urma colaborarea lui Pătrașcu cu comuniștii lui Ana Pauker!

De aceea, pe când acești oameni ajunși simpli executanți, ai unor agenți germani periferici, depuneau jurământul (!) noi am făcut Tedeumul la Capela Română, pentru comemorarea acestei zile.

Biserica era arhiplină și în acest scop venise - în cântece Legionare și Armânești - și unitatea voluntarilor din Macedonia încadrați de elemente legionare tot de origine aromână, atașate ulterior.

După slujbă s-a dat loc de întâlnire la Kalemberg, unde s-a ținut o ședință legionară comemorativă.

Gârneață a ținut o alocațiune ocazională, iar eu am ținut conferința "Geneza și urmările Mișcării Generației de la 1922".

La această ședință asistența era mai numeroasă decât aceea de la solemnitatea depunerii Jurământului, cu toate că aceștia făcuseră toate presiunile ca să adune lume acolo.

Sima s-a plâns de acest lucru, și a doua zi Unitatea Macedoneană a fost mutată departe de Viena, într-o localitate...

Aducerea noastră în lagăr însă nu s-a făcut imediat, fiindcă se spera să se facă anumite rupturi prin acțiunile

întreprinse direct de unele oficii germane și prin românii care ni se dădeau drept prieteni.

Se călărea pe tema că macedonenii au legături periferice cu Mișcarea și cu Țara, astfel că este lipsit de orice sens colaborarea regățenilor (în sensul de români din stânga Dunării) cu ei.

Această nouă încercare pe care am reușit să o apărăm, ne-a dat posibilitatea să câștigăm timp.

S-a lansat atunci zvonul că există, în special printre nemți, o înțelegere secretă între cei de la Guvern conduși de Sima și cei din opoziție conduși efectiv de Papanace, pentru a se conserva o rezervă pentru mai târziu.

În realitate, Sima a făcut tot ce a putut, pentru a ne încurca în mocirla lui, și a ne compromite și noua poziția de necolaboraționiști pe care o adoptasem.

În acest scop a recurs la fel de fel de amenințări (cazul scrisorii lui Găină) care produceau însă un efect exact contrariu.

Precipitarea evenimentelor ne-a salvat în ultimul timp de lagărul care ni se pregătea la Erlongen, și care acum devenise teatru de război. Ultima încercare a lui Sima a fost - cu toate că prăbușirea era aproape - să încadreze, prin vărsare, unitatea macedonenilor în armata așa zisă Națională, aflată în descompunere.

Această tentativă însă n-a reușit, datorită băieților și în special lui Stilu Ștefan, grad legionar de pe vremea Căpitanului, care conducea această unitate. De aceea, de necaz au făcut denunțuri, și împreună cu băieții am fost arestat la Salzburg.

Au fost ultimele zvârcoliri.

Prăbușirea a venit, și acum acești oameni slugarnici, dispuși la tot felul de compromisuri, se găseau în panică pentru a-și scăpa pielea. Astfel că noi ne-am putut continua drumul în Italia.

Constantin PAPANACE

CAZUL HORIA SIMA ŞI MIŞCAREA LEGIONARĂ



ULTIMA DISCUŢIE ÎNCORDATĂ
AVUTĂ CU FOSTUL COMANDANT

CONSTANTIN PAPANACE

CAZUL HORIA SIMA ȘI MIȘCAREA LEGIONARĂ

(ULTIMA DISCUȚIE ÎNCORDATĂ AVUTĂ CU FOSTUL COMANDANT)

EDITURA ELISAVAROS

-1998-

CUVÂNT ÎNAINTE

Personalitatea de prim rang a Mișcarii Legionare, la care a aderat încă de la primele ei inceputuri, fost comandant legionar și unul din consilierii principali intimi ai Căpitanului, care-l aprecia pentru înaltele lui calități intelectuale și morale, precum și pentru ponderea, echilibrul sufletesc și excepționala lui perspicacitate politică, Constantin Papanace a trait intens fenomenul legionar de renaștere spirituală și afirmare plenară a românismului, fiind implicat în toate evenimentele cruciale ale Mișcarii.

Astfel, a trecut prin toate prigoanele sângeroase (1933, 1938, 1941), păstrându-și nealterate și fară nici cel mai mic compromis, crezul legionar, pe linia dreaptă și luminoasă trasată de Căpitan și sfințită de jertfa lui supremă și a intregii elite legionare.

În vara lui 1938, în timpul salbaticiei prigoana dezlănțuită de sceleratul rege Carol al II-lea, Constantin Papanace a fost desemnat de ing. Clime și de Căpitan, după arestarea lui Radu Mironovici și a lui Ion Belgea, în funcția delicată și grea de Şef al Comandamentului legionar, funcție pe care a predat-o la 3 noiembrie același an, profesorului Vasile Cristescu, impușcat la 26 ianuarie 1939, în imprejurări foarte suspecte, nelamurite pâna azi.

Istoricește, deci, Vasile Cristescu a fost ultimul șef consacrat de Căpitan al Comandamentului legionar din prigoană, iar Papanace penultimul.

Am socotit necesar să facem această precizare, în legătură cu un adevăr istoric incontestabil, pentru a sublinia că adevăratul caracter de legitimitate autentică aparține acestor șefi succesivi ai Comandamentului legionar, și nu falsa legitimitate pe care o invocă anumite elemente oportuniste și eretice în favoarea lui Horia Sima, numit la conducerea supremă a Mișcării Legionare prin înalt decret regal semnat de regele Mihai, și cu concursul altor forțe obscure interesate, favorizate de împrejurări, cu încălcarea flagrantă a tuturor normelor și principiilor stabilite de Căpitan.

Acesta este adevărul și trebuie strigat cu toată tăria, pentru luminarea orbilor și dezmeticirea tuturor celor care se mai lasă seduși și adormiți de o vrajă funestă.

În perioada celui de al doilea exil în Germania, Constantin Papanace a făcut parte din „Forul Legionar" compus din comandanții Bunei Vestiri (Ilie Gârneață, Mile Lefter și Corneliu Georgescu) și doi comandanți vechi (Vasile Iasinschi și Constantin Papanace când, prin hotărârea de la 1 ianuarie 1943, s-a renunțat la conducerea unică a Mișcării, după aventuroasa fugă a lui Horia Sima în Italia, dezavuat de ambele țări aliate.

După predarea lui Horia Sima autorităților germane, contele Ciano, ministru de externe al Italiei fasciste, nota în jurnalul său: „Un mazcalzone di meno" (Un derbedeu mai puțin!) După așa zisa rebeliune, Hitler îl gratificase cu epitetul de „cap necopt".

Aprecieri și epitete realiste, câtuși de puțin măgulitoare pentru șeful unei mișcări naționaliste prietene și vicepreședinte de consiliu de miniștri totodată.

După înfrângerea Germaniei, la Congresul gradelor legionare din exil, ținut la Erding, între 1-8 august 1954, formula Forului Legionar fiind perimată, s-a instituit o nouă conducere colectivă, Consiliul Conducător al Legiunii, compus din Ilie Gârneață, Vasile Iasinschi, și Constantin Papanace*.

În această calitate, până la moarte (7 aprilie 1985), el a desfășurat o vastă activitate organizatorică și publicistică, scoțând revista „Orientări pentru Legionari", colaborând la diverse ziare locale, precum la prestigiosul ziar italian „Corriere de la sera" și scriind numeroase cărți atât în problematica legionară cât și în alte domenii de cultură și interes național.

Lucrarea de față, intitulată „Cazul Horia Sima și Mișcarea Legionară", însumează texte, fapte, întâmplări și gânduri din diferite etape ale evoluției Mișcării Legionare, după arestarea și asasinarea Căpitanului, până în anul 1944, când a avut loc formarea guvernului de la Viena.

Valoarea documentară, de stricta necesitate și actualitate, este indispensabilă pentru a putea explica evoluția unor evenimente în spiritul adevărului, și totodată pentru a putea preveni, după cum se va vedea din paginile ce urmează, grave rătăciri de natură să altereze însăși esența Mișcării Legionare, să-i răvășească cadrele, să-i destrame forța și să-i compromită adevărata ei menire.

O parte din aceste texte, au fost publicate în revista "Pământul Strămoșesc", Nr. 4, din 1977, și multe altele în Colecția "Orientări pentru legionari", vol. II și III, precum și unele însemnări găsite în arhiva autorului.

Strânse la un loc, după ce am efectuat o cercetare critică a materialului, am dat curs acestei lucrări inedite atât prin relatarea unor fapte necunoscute de opinia publică și de lumea legionară, cât și prin stilul ei, păstrându-se autenticitatea absolută, fără să se fi modificat sau omis vreun cuvânt, virgulă sau punct din cele scrise de autor.

*Vezi ANEXA Nr.1 - "Pentru refacerea Mișcării Legionare" - Hotărîre - Majadahonda, 8 noiembrie 1954 și avertisment în pustiu - Vasile Iasinschi

Semnalăm totuşi un neajuns: desprinderea acestor texte din cadrul general al unui studiu pe care l-a scris Constantin Papanace referitor la istoria Mişcării Legionare şi care însumează cu mult peste 1000 de pagini, dar care, din păcate, nu s-a publicat, precum şi redarea unor episoade într-un mod concis şi dispersat, s-ar putea să reducă percepţia lor şi să le facă mai puţin comprehensibile.

Oricum, publicarea acestei lucrări, care are, în primul rând, o valoare documentară inestimabilă, în contextul frământărilor adânci ale vieţii publice româneşti din prima jumătate a secolului nostru, dintr-o perioadă "nazi-fascistă" sau din conflictele interne ale Mişcării Legionare, când istoriografia nu s-a putut desfăşura în voie pe această arie încă nedefrişată, - ar părea unora inoportună, neavenită, o faptă apolitică, şi chiar o imprudenţă, mai ales în actuala structură democratică, încă neînchegată, turbure şi incertă, când totul este confuz şi disimulat, când noţiunile şi-au pierdut sensul lor adevărat, iar etichetările sunt globale.

Dimpotrivă, credem că tocmai din acest motiv se impune publicarea ei, care porneşte din necesitatea imperioasă de a apăra, prin restabilirea adevărului, crezul, jertfele imense şi onoarea unei mişcări şi a unei întregi generaţii de luptători şi de martiri expusă permanent atacurilor ticăloase din afară, dar şi unor rătăciri regretabile din lăuntrul ei, pentru a înlesni noilor generaţii care vor veni să pătrundă mai bine esenţa fenomenului legionar şi linia trasată de Căpitan - singura valabilă, legitimă şi autentică, printr-o documentaţie reală a faptelor consumate, bune şi/sau rele, dar nemistificate. Căci, până la urmă, mistificarea bazată pe minciună sau pe calcule oportuniste, este sortită eşecului, cu toate consecinţele negative, şi adevărul obstrucţionat sparge bezna învăluitoare şi iese la lumină. Şi cu cât triumfă mai devreme, cu atât este mai

folositor. Cui îi este frică de adevăr, înseamnă că nu este cinstit şi curat sufleteşte, şi mai curând sau mai târziu, el va fi demascat şi-şi va pierde orice credit.

Chiar în această conjunctură deci, confuză, potrivnică, desfăşurarea faptelor şi evenimentelor istorice, trebuie promovată, faptele bune sau rele trebuie scrise, făcute cunoscute, aşa cum s-au petrecut, în spiritul obiectivităţii, al adevărului, căci în fond istoria înseamnă un proces obiectiv de desvoltare, o evoluţie a fenomenului vieţii şi a societăţii, iar consemnarea faptelor, cu bună credinţă şi sinceritate, pe un suport documentar, ajută la descifrarea corectă şi obiectivă a evenimentelor istorice.

Falsitatea, care este contrară adevărului, acest flagel de la care nu se pot sustrage nici unii protagonişti care scriu istorie, trebuie combătută cu severitate, cu mijloace oneste şi cu documente reale, irefutabile.

Stabilirea adevărului istoric se impune deci ca o necesitate existenţială, mai ales în cadrul Legiunii, mişcare profund spirituală şi de reînnoire sufletească, unde exigenţa morală a fost şi trebuie să fie, totdeauna, mai mare.

Din păcate, şi în scrierile legionare apare abundent acest flagel al denaturării, al falsificării şi, uneori, pe alocuri, al ocolirii diplomatice, oportuniste, în sensul de tăcere impusă de împrejurări improprii, care nu permit chipurile! - afirmarea deplină a adevărului istoric, care ar fi inoportună, - şi prea şocantă, deci păgubitoare!

Pe această linie unică şi singura permanent valabilă de conduită legionară genuină se mişcă autorul acestei lucrări, Constantin Papanace, care combate cu tărie, cu temeinicie şi competenţă, ca factor responsabil, în calitatea lui de apostol al lui Corneliu Zelea Codreanu, acest spirit dizolvant, tendenţios, nelegionar, de falsificare a istorie, care se observă la anumiţi inşi, chiar din rândurile Mişcării, încercând cu fel de fel de scrieri, să ascundă, să justifice şi să împovăreze Mişcarea

Legionară cu toate isprăvile lor nedemne şi incompatibile cu linia legionară.

La aceste atacuri concentrice din afară şi din interior, Constantin Papanace va acţiona cu hotărâre şi seninătate, netemător de dezvăluirea faptelor, pentru salvarea patrimoniului politic şi moral al Mişcării Legionare. Adevărul trebuie să triumfe, cu orice preţ, indiferent de conjuncturile politice efemere, iar tineretul României, de azi şi de mâine, purtătorul celor mai înalte idealuri româneşti, naţionaliste şi creştine, trebuie să ştie bine ce a fost şi ce trebuie să fie Mişcarea Legionară, şi pe ce drum infailibil trebuie să meargă în viitor, pentru triumful sigur al românismului.

Indiferent de impresia şi reacţia care ar urma din textele publicate în prezenta lucrare, ele sunt fapte, deja consumate, şi, ca atare, esenţialul este să fie redate şi cunoscute. Bune sau rele, ele sunt mai de folos în perspectivă ca învăţăminte şi corectare, decât ocolirea lor, ascunderea şi învăluirea într-un mister inexplicabil, care contrastează cu stilul de luptă legionar.

Concepţia de bază legionară este de a afirma deschis adevărul, cu sinceritate şi loialitate.

Numai prin obiectivitatea cea mai riguroasă se poate proiecta Horia Sima; pretinsul urmaş al lui Corneliu Zelea Codreanu, deşi el fusese demis încă din 1954 din această funcţiune, de către un Congres al gradelor şi fruntaşilor legionari, în frunte cu Ilie Gârneaţă, Mile Lefter şi Vasile Iasinschi, comandanţi superiori şi fondatori ai Mişcării, în adevărata lui lumină de dărâmător din interior al Mişcării. Considerăm că este bine ca ele să fie cunoscute, deşi sunt şi foarte penibile, pentru a se putea explica evoluţia unor evenimente din cadrul Mişcării Legionare. Deruta produsă de faptele lui oculte face ravagii, şi azi, în sânul ei, spărgându-i unitatea, şi, ceea ce este şi mai grav, derutează tineretul român!

De aceea, am hotărât publicarea acestui material

documentar, cu credinţa că va fi de mai mare folos pentru lămurirea celor chemaţi şi pentru limpezirea unor probleme care păreau confuze şi contradictorii.

Imun faţă de toate atacurile abjecte ale unor foşti membri ai Mişcării Legionare, care, în mod paradoxal, au boicotat şi continuă să boicoteze cu inverşunarea unei uri implacabile, diabolice, publicarea şi difuzarea lucrărilor lui Constantin Papanace, mai dihai decât adversarii şi duşmanii ei de moarte - ceea ce mă face să mă întreb dacă este vorba de o ură pătimaşă izvorâtă din bezna ignoranţei, din teama de lumina a adevărului, din mocirla unui fanatism orb şi idolatru sau din acţiunea premeditată a unor forţe oculte infiltrate sau inspiratoare - nu mă voi lăsa intimidat şi manevrat de nimeni, ci voi continua publicarea operei fratelui meu, ca o datorie sacră faţă de memoria lui, a bunicului şi tatălui meu, a tuturor fraţilor mei legionari şi a întregii noastre familii martirizate, pentru cauza românească, nu numai în Macedonia, ci şi în România.

12-XII-1997

Carol Papanace.

CUPRINS

DE ACELAŞI AUTOR:

1. Verianus	Concepţia de viaţă şi stilul de luptă legionar
2. C. Papanace	PROBALCANIA
3.	La persécution de minorites Aroumaines
4. „	Mihail Eminescu un mare precursor al legionarismului românesc
5.	Destinul unei generaţii
6. „	ORIENTĂRI pentru legionari
7. „	Joustice pour les Aromains (Valaques)
8. „	Martiri legionari
9. „	Orientări politice în primul exil 1939-1940
10. ION MOŢA	Corespondenţa cu serviciul mondial 1934-1936
11. C. PAPANACE	Identitatea unor nume patronimice la italieni şi aromâni
12. „	L'origine et la conscience nationale des Aroumains
13. „	Le droit d'asile politique et la problème des minorités ethniques opprimees
14. „	Spre o democraţie social creştină
15. „	La genesi ed il martirio del Movimento Legionario Romeno
16. „	Colecţia „Orientări pentru legionari" vol. I
17. NAE IONESCU	Fenomenul legionar (Cu o introducere de C. Papanace)
18. C.PAPANACE	Despre Căpitan, Nicadori, Decemviri
19. „	Colecţia „Orientări pentru legionari" Vol.II
20. „	Colecţia „Orientări pentru legionari" Vol.III
21. „	Îndreptar Legionar în exil
22. GHEORGHE RACOVEANU	Mişcarea Legionară şi Biserica (Cu o introducere de C. Papanace)
23. ION PROTOPOPESCU	CATEHISM LEGIONAR (Cu o introducere de C. Papanace)
23. C. PAPANACE bis	Geneza şi urmările revoluţiei lui Tudor Vladimirescu
24. C. PAPANACE	Fără Căpitan
25. C. PAPANACE	Cazul Horia Sima

În curs de apariţie - Studiul în legătură cu istoria Mişcării Legionare

În Editura „Biblioteca Română - Freiburg"

1. C. PAPANACE	Mica antologie Aromânească - 1952
2. C. PAPANACE	Consideraţii asupra trecutului macedo-românilor şi a dialectului lor - 1952
3. C. PAPANACE	Noul Album Macedo-Român Vol.I cu un studiu intitulat „Fermentul Aromân (Macedo-Român) în sud-estul european 1968"
4. C. PAPANACE	Noul Album Macedo-Român Vol.II cu un studiu intitulat „Geneza şi evoluţia conştiinţei naţionale la macedo-români"
5. C. PAPANACE	Studiu istoric - Reflexii asupra destinului istoric şi politic al aromânilor
6. C. PAPANACE	Jurnalul Makedonia Nr.9/1953 editat în 4 limbi: franceză, engleză, germană şi italiană.
7. C. PAPANACE	Die Aromunische Wolksgruppe in den Balkanläner (Wien, 1970)
8. C. PAPANACE	Neauban im Balkanraum
9. C. PAPANACE	Diversity in unity of the Balkans 1967

PREZENTA LUCRARE ESTE EDITATĂ SUB ÎNGRIJIREA DIRECTĂ A LUI *CAROL PAPANACE*

O judecată obiectivă va trebui să stabilească gradul său de **responsabilitate** sau **iresponsabilitate.**

Adică să se ştie câte din nefastele lui acţiuni se datorează "delirului de grandoare", câte "complexului lui Erostrat" şi câte conivenţei cu duşmanii Mişcării Legionare.

Această treabă va trebui făcută într-o zi. Numai prin obiectivitatea cea mai riguroasă se poate proiecta Dl. Sima în adevărata lui lumină de dărâmător din interior, al Mişcării Legionare.

Constantin Papanace

ISBN 973 - 97982 - 5 - X